

Babam Yokken

– mstf GÖZELEL · 01 Ocak 2012

Emir, akli sıra ustasının ateşini ve inadını söndürmeye çalışıyordu. Doğrusu böyle inat edeceğini ve direneceğini düşünmemişti. Ustasının bu kadar gurur yapmasına da şaşırıyordu. O değil miydi parası olmadığını söyleyen? Parası olsaydı bu işi kabul etmekten çekinmeyeceğini söyleyen. Ama şimdi, daha iyi anlıyordu onu. Demek ki kalfasına çok güvenmiş ve bu yakınlığı, usta-kalfa ilişkisinden çok iki dost dertleşmesi gibi görüp içini dökmüştü Emir'e. Zaten, bacak kadar ve torunu yaşında bir çocuktan böyle bir servet çıkacağına da ihtimal vermeyip anlatıvermişti her şeyi. Emir konuşmaya başlamak için derin bir nefes aldı.

- Kusura bakma ustam. Yanlış bir iş yaptığımı düşünmemiştim. O yüzden...
- Asıl sen kusuruma bakma oğul. Seni kırdım galiba. İhtiyar bir ustanın huysuzluğuna say. Sen gerçekten has bir oğulsun. Bu teklifini bir şartla kabul ederim.
- Estağfurullah. Bâşım üstüne ustam.
- İşimiz bittiğinde hem kârından veririm hem de birikmiş haftalıklarını öderim. Ancak o zaman bu emâneti kabul edebilirim. Anlaştık mı?
- Kabul ustam. Hem, ben yalnızca seni düşünmediydim ki. Kendimi ispat etme fırsatını da kaçırmak istemedim.
- Bırak palavrayı soyha! Hadi şimdi şu asılı ceketimin cebindeki defteri ver de şu kâhyayı bi arayalım bakalım. Başka usta bulmuş mu yoksa iş başa mı düştü.

Emir, ceketin cebindeki küçük defterden, "Kâhya Rıza" ismini bulup, telefon numarasını aklına yazdı ve doğruca ustasıyla birlikte postanenin yolunu tuttular. Numarayı çevirip telefonu ustasına uzattı.

- Selamün aleyküm kâhya efendi
- Aleyküm selam. Buyurun ne istemiştiniz?
- Ben Kâzım Usta, Kara Kâzım. Hani benim dükkâna gelmiştin ya.
- Tamam, hatırladım Kâzım Usta. Buyur, bi isteğin mi var?
- Şey diyecektim, işi yapacak birini buldun mu?
- Bir iki kişi buldum ya, hep yeni yetmeler. Sinan Ağa'm fazla güvenmedi nedense. Bi müddet erteledi o işi.
- Ben bi adam buldum yanıma. Elimdeki işler de bitti bitiyor. Eğer ağan hâlâ o işi yaptırmayı düşünüyorsa, üç haftaya kalmaz geliriz oraya diyecektim.
- Ustam, bana beş on dakika müsaade et. Müsaitse bi ağayla görüşüp sorayım. Telefon numaranı da ver, ben sana sonucu bildireyim, olur mu?
- Benim telefonum yok. Postaneden arıyorum. Yarım saat sonra, yine ben arasam olur mu?
- Olur tabi. Hadi hayırlısı. Sen şimdi kapat ustam, sağlıcakla kal.

Telefonu kapattıktan sonra Emir'le beraber postaneden çıktılar. Kazım Usta, biraz tereddütlü biraz

da hakkına râzı bir şekilde karşı caddedeki çay ocağına doğru yürüdü. Selam vererek içeri girdi ve taburelerin birine çöküverdi. Emir'e de yanından yer gösterip iki çay söyledi. Çaycı Kara Süleyman, Kâzım Usta'nın abisinin oğluydu. Amcasının içeri girdiğini görünce, ağızındaki sigarayı tezgâhın altındaki çay atıklarını döktüğü tenekeye fırlatıp, omzundaki havluyla ellerini kuruladı. Önce, amcasının elini öptü, sonra çayları uzattı. Kendine de bir çay doldurup, o da yanlarına çöküverdi.

- Uzun zamandır çarşı içinde göremez olduk seni emmi. Hayrolsun, hayır mı bari?
- Hayır hayır, Süleyman'ım. Ufak bir işim vardı da ona geldiydik. Saçları dökünce iyice rahmetli babana benzemişsin soyha!
- Yaşlanıyoruz emmi. Kırk üç oldum bu sene. Bu yiğit, yanında çalışan talebe değil mi? Maşallah kocaman adam olmuş.
- Ta kendisi. Üstelik benim kalfamdır artık. Sizler yan yan kaçtınız ata mesleğinden. Kiminiz kahveci oldu, kiminiz çorbacı. Bak, Emir oğlum kendi rızasıyla çalıştı yanımda da neredeyse yarıladi bu mesleği.
- Kusura bakma emmi. Sebat edemedik. Kolay yoldan durumu düzeltelim dedik, emme hayat hiç de görüldüğü gibi değilmiş. Yaradan'ın bugününe de şükür. İyi kötü karnımız doyuyor. Çoluk çocuk aç, açık değil.
- Herkes kendi yolunu kendi çizermiş kara oğlan. Senin de rızkın bu iştenmiş, ne yapalım.
- Şimdi kaçta gidiyor bu aslan parçası?
- Lise ikiye geçtim Süleyman Amca.
- Derslerin iyi mi bari?

Emir "Hayır, pekiyi" demek istedi ama artık o yaşları çoktan geçtiğini fark etti. "İyi çok şükür" demekle yetindi.

Amcalı-yeğenli, yarım saat kadar, eskiden yeniden epeyce konuştular. Emir, konuşulanları dikkatlice dinliyor, kendisinin de bir şey söylemesi gerekiyorsa kısa ve öz cümlelerle sohbe o da katılıyordu. Kültürlü bir delikanlı olmuştu Emir. Çünkü Kâzım Usta, onun hem ustası, hem dert ortağı, hem de hayata dair bildiklerinin hocasıydı.

Cepkeninin ön cebine sokulu köstekli saatine baktı Kâzım Usta. Çayının kalanını da bir dikişte içip, elini cebine attı. Kara Süleyman, yemin-billâh edip, almadı çay paralarını ve amcasının elini öpüp kapıya kadar uğurladı. Tekrar postanenin bulunduğu caddeye geçtiler. Emir, aklında sımsıkı tuttuğu numarayı çevirip telefonu ustasına uzattı.

- Selamün Aleyküm kâhya efendi.
- Ve Aleyküm selam Kâzım Usta.
- Ne ettin, görüştün mü ağanla?
- Görüştüüm usta, tamam râzı oldu. Ama "Kaparo falan istemesin, hele bi işini görelim" dedi. Ne zaman uygun olursanız çıkın yola. Hayırlı uğurlu olsun ustacığım. Biliyorsun, seni ben tavsiye ettim, aman gözünü seveyim yarı yolda bırakma beni. Yanında kâğıt kalem varsa adresi de veriyorum. Telefonum sende zaten var.

Kâzım Usta, Emir'e kâğıt kalem hazır etmesini işaret etti. Emir de az ilerdeki memurdan küçük bir kâğıt alıp kulağının arkasındaki tahta kalemle adresi not etti

- Yazdın mı ustam?
- Tamam tamam kâhya efendi. Kısmet olursa üç haftaya kadar oradayız. Sağ olasin her şey için.
- Sen sağ ol usta. Hadi görüşürüz, hoşça kal.

Büyük bir ihâleden zaferle çıkmış bir müteahhit edâsıyla telefonu kapattı Kâzım Usta. Kendi işiteceği kadar "Çok şükür, utandırma yarabbi" deyip dışarı çıktı. Emir de bir adım gerisindeydi. Ona bir şey sormadan caddenin yukarısına doğru yürümeye başladı. Yaklaşık on beş yıldır, çok seyrek çıktığı çarşıya şimdi emin adımlarla yürüyor ve tanıdığı tanımadığı herkese selam veriyordu. Hatta üst caddede topaç çeviren çocuklara bile selam vermişti Kâzım Usta. Keyfine diyecek yoktu. Hayret! Yürürken Emir'le hiç konuşmuyordu. Arada bir "Allah gönderdi bu çocuğu bana Allah" diye belli belirsiz mırıldanıyordu.

İlçenin en meşhur lokantasının kapısına gelince durdu. Emir'in yanına gelmesini bekledi ve aynı hizaya geldiklerinde lokantanın kapısını yavaşça açıp içeri girdi. Emir de girdi çâresiz. Zaten, yurttaki yemek vakti geçeli yarım saat kadar olmuştu. Oraya varıncaya kadar ekmekten başka bir şey de kalmazdı. Dolayısıyla, ustasını takip etmek, şu an yapılacak en doğru şeydi. Karşı pencerenin yanındaki masaya oturdular. Kâzım Usta, kendine bir kavurma bir pilav ve yoğurt istemişti. Emir'in hiç lokanta alışkanlığı yok gibiydi. O da, ustası ne istediye aynısını istedi. İki de çok iştahlı bir şekilde yemeklerini yediler. Uzun zamandır lokantadan yemek yemiyordu Kâzım Usta. Eşi Hatice'yi kaybedeli on beş yıl kadar olmuştu. O zamandan beri, elinden geldiğince yemeklerini kendi yapardı, Yakın çevresinden onu evlendirmek isteyenler olduysa da her defasında "Hatçe kadına sözüm var, bana başka kadın haram bundan sonra" diyordu. Yemek yapmayı pek bilmezdi Kâzım Usta. Hatta hiç bilmezdi. Öyle ya, Hatçe kadın ona yemek mi yaptırdı hiç! Dükkânına yemeği elleriyle getirir, yiğidini doyurduktan sonra oradaki hazır olan malzemeye bir de kahve yapar, hemen arkasından çayını da demlerdi. O, öğle namazını kılana kadar çay demini alır sonra onunla beraber bir bardak da kendisi çay içer ve kabı kacağı toplar, doğruca evinin yolunu tutardı. Hele akşam yemekleri bir başka olurdu Hatçe kadının. Eğer Kâzım Usta, çalışıp ter atmayan bir adam olsaydı, yediği o güzel yemekler yüzünden kesin koca göbekli tıslak bir adam olurdu. Kâzım Usta, daha üç beş yıldır yenebilecek yemekler yapmaya başlamıştı.

Lokantanın aşçısının da hakkını vermek gerekti. Yemekleri hakikaten enfesti. Ya da Kâzım Usta'nın keyfi yerinde olduğu için her şey güzel görünüyordu gözüne. Yemekten sonra birer de kaymaklı kadayıf yiyip bu ziyafeti, sonların en güzeliyle sonlandırdılar. Hesap biraz tuzlu olsa da umurunda değildi ustanın. Gerçi yeni bir mest almak için ayırmıştı parasını ama nasip lokantaya vermiş deyip keyifli keyifli çıktı lokantadan. Emir, ustasına döndü.

- Allah ziyade etsin ustam. Ne gerek vardı bu kadar masrafa?
- Afiyet olsun kalfam. Aslında, ben seni sınadım. Bu eski bir gelenektir oğul. Bir adam işe alınmadan önce yemek yedirilirdi. Yemeği iştahlı yer, âdâba uygun davranırsa, ona tereddüt etmeden iş verilirmiş.

Ben de seni bir izledim. Maşallah, ekmekten ete, pilavdan yoğurda, her bir şeyin hakkını verdin. Başlarken "Bismillah", bitirince "Elhamdülillah" dedin. Mademki ortak iş yapacağız, bu imtihanı geçtin oğul. Helali hoş olsun, afiyet olsun.

Lokantadan, Kâzım Usta camiye, Emir de yurda gitmek için ayrıldılar.

Karneler dağıtılmış, Emir kendinden beklenildiği gibi, yine iftihar listesine geçmişti. Tören bittikten sonra dolabını toplamış, çamaşırlarını valizine yerleştirmiş, emanetteki eşyalarını da alıp doğruca köy minibüsünün olduğu durağa gitmişti. Ustasıyla, üç gün sonra buluşup işe gitmek üzere kavilleşmişlerdi. Minibüsün kalkmasına yaklaşık bir saat olduğunu öğrenince, ustasıyla birlikte gittiği lokantaya gitti. Aynı yemekleri ısmarladı kendine ve yine hepsinin de hakkını verdi. Bu ara iştahı pek artmıştı Emir'in. Çok hızlı geliyordu üstelik. Geçen seneki elbiselerinin neredeyse hiçbiri olmuyordu üzerine. Hesabın tuzlu olması biraz canını sıkırsa da güzel yemeklerin damağında bıraktığı o muhteşem tat, hafif kabarmakta olan nedâmetini çabuk unutturdu. Madem bir hovardalık yapmıştı, oldu olacak biraz da alışveriş yapsa yeri. Çarşıdan annesine güzel bir yazma aldı. Selim Abi'sine de, çok sevdiğini bildiği şekerlemeden aldı ve artık nefsinin frenleyerek minibüsün yanına geldi. Biraz sonra kalkacaktı minibüs. Eşyalarını yerleştirdi ve en arka koltuğa geçip oturdu. Yavaş yavaş, minibüsün hareket saatini beklemekte olup sağda solda oyalananlar minibüsü doldurmaya başladılar. Herkesin bindiğini gören kaptan hareket etti. Emir, içerdekilerin ancak üç dört tanesini tanıyabiliyordu. Yanında oturan orta yaşlarda bir adam Emir'e dikkatlice baktıktan sonra sordu:

- Sen, Zehra kadının oğlu, yatılıda okuyan Emir değil misin?
- Evet, amca.
- Kocaman delikanlı olmuşsun yahu. Dikkat etmesem tanıyamayacaktım. Adam akıllı şehirli olmuşsun maşallah.

Alay etmek için mi söyledi, yoksa iltifat mı etti, anlayamadı Emir. Ama hep iyi niyetli olmuştu. Yine öyle oldu.

- Sağ olasın amca. Uzun süre dışarıda olunca gözünüze biraz farklı gelmişimdir herhalde.
- Bak, böyle demen bile şehirli olduğuna şahâdetdir. Okulun bitiyor mu bari?
- Az kaldı amca, iki senem var.

Allah zihin açıklığı versin oğlum. Benimkiler okumadı. İkisini de çoban verdim. Baban rahmetli de okumaya gitti de, deden alıp gelmişti, anarşist olmasın diye.(DEVAMI VAR)